

„Gotovo da ne; ker sem mogočen, lahko ustrezem vsaki tvoji želji.“

„Veš, moja želja je prav skromna!“

„No, kaj pa hočeš? Povej!“

„Tebe bi rada videla. Skoči dol na ta gnoj. Saj sem že poprej rekla, da me je sram pogledati kvišku. Tukaj bi te videla lepše nego stoječega v visočini, ker nimam dobrih oči, in tudi tema je precej.“

„Prav si govorila, da moram zleteti k tebi dol, kajti šele po tem boš občudovala mojo lepoto in moje petje. Zapijem ti najlepšo pesem, da nisi slišala take še nikdar, in kar plesala boš po vsej vasi, kakor bi ti kdo godel.“

„Pa le hitro prileti dol k meni, ker mi je že dolgčas in tudi bojim se, da me zapodijo psi, kakor hitro me zapazijo.“

Ko sliši petelin te besede, veselo zaplopota s perutnicami in zleti na gnoj ter začne peti na vse grlo.

Toda lisica se mu tiho priplazi, ga prime za vrat in reče: „Vidiš, kako neumen si ti! Tvoja ošabnost te je prignala v smrt. Če bi imel kaj modrosti v glavi, bi ne skočil meni v lačni želodec. Še nihče se ni izvil izmed mojih zob in tudi ti se ne boš. Za plačilo te snem.“

Ko to izgovori, ga zadavi in jo pobriše črez polje v gozd, da se skrije pred hudimi psi, ki so jo zasledili.

A. Urbanov.

Nasa koklja.

Moško koklja s piškami
po dvorišču hodi,
ves svoj zarod za seboj
kokotaje vodi.

Če ustavi Pepček jo —
oj, to se zadere,
da preplašeno v skedenj
Pepček jo ubere.

Slavko Slavič.

Boj za jabelko.